

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 23

гр. гр. Добрич, 11.01.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в закрито заседание на единадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Диана Г. Дякова

Членове: Жечка Н. Маргенова Томова
Анна Великова

като разгледа докладваното от Анна Великова Въззивно гражданско дело № 20233200500015 по описа за 2023 година

и, за да се произнесе, съобрази следното:

Производството по делото е образувано по реда на глава XX от ГПК по повод жалба с вх. № 1800 от 14.10.2022г. по регистъра на Районен съд – Тервел, подадена от Н. М. А.а ЕГН *****, гр. Т., чрез адвокат Д. А. от АК - Добрич, срещу решение № 70 от 13.09.2022г. по гр.д.№ 334/2021г. по описа на Районен съд – Тервел.

С жалбата се иска решението да бъде отменено и да се постанови друго, с което предявените искове да бъдат отхвърлени.

Като постави на разглеждане подадената жалба, въззивният съд установи следното:

С обжалваното в цялост първоинстанционно решение са уважени предявените от Е. А. А. с ЕГН ***** от гр. Т., искове, както следва:

1. срещу Ф. Х. Д. с ЕГН ***** и А. А. Д. с ЕГН *****, двамата съпрузи от гр. Т. и Н. М. А. с ЕГН ***** от гр. Т., с правно основание чл. 40 от ЗЗД - прогласен е за недействителен спрямо ищеца Е. А. А. сключеният на ***г., обективиран в нотариален акт № *** по описа на нотариус Р. Д., вписан при службата по вписванията в гр. Тервел с вх. рег. № *** от ***г., акт № 65, том II, дело № 133/2021г., договор за покупко-продажба на недвижим имот: самостоятелен обект в сграда с идентификатор 72271.501.1373.4.10 по КKKP на гр. Тервел, одобрени със Заповед РД-18-91/19.12.2009г. на ИД на АГКК София, с административен адрес на имота: град Т., разположен на етаж 4 в сграда с идентификатор 72271.501.1373.4, с предназначение: Жилищна сграда - многофамилна, изградена в поземлен имот с идентификатор 72271.501.1373, с предназначение на самостоятелния обект: Жилище, апартамент, брой нива на обекта: 1 /едно/, стар идентификатор: няма, с посочена в документа и схема площ: 62.46 кв. м.,

състоящ се от две стаи, кухня, и сервизни помещения, ведно с прилежащите: избено помещение № 12 със застроена площ от 5.33 кв.м., разположено в сутерена на сградата, ведно със 7 % в идеални части от общите части на сградата и от отстъпеното право на строеж, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: 72271.501.1373.4.11, под обекта: 72271.501.1373.4.7, над обекта: 72271.501.1373.4.13, сключен между Н. М. А.а, като пълномощник на продавача Е. А. А. от една страна и от друга страна Ф. Х. Д. като купувач, през време на брака ѝ с А. А. Д., като сключен във вреда на представлявания;

2. срещу Ф. Х. Д. с ЕГН ***** и А. А. Д. с ЕГН *****, двамата съпрузи от гр. Т., с правно основание чл. 108 от ЗС – осъдени са двамата ответници да върнат на ищеца Е. А. А. описания по-горе недвижим имот.

Въззивният съд констатира, че при постановяване на решението по един от предявените искове първоинстанционният съд е допуснал очевидна фактическа, която подлежи на поправяне от него и служебно, на основание чл. 247, ал. 1 от ГПК. Съдът е разгледал иск с правно основание чл. 108 от ЗС, предявен от Е. А. А. против Ф. Х. Д. и А. А. Д.. В обстоятелствената част на съдебния акт е дадена правна квалификация по чл. 108 от ЗС. Съдът е намерил този иск за основателен, като в мотивите на решението е приел ищецът да е доказал придобиването на правото на собственост по силата на договор за дарение от 13.06.2013г., както и че ответниците осъществяват фактическа власт върху имота без основание поради недействителност спрямо ищеца на тяхното придобивно основание, поради което дължат предаване на владението на ищеца. В несъответствие с така приетото в мотивите съдът е постановил диспозитив, с който е осъдил Ф. Х. Д. и А. А. Д. „да върнат“ на Е. А. А. недвижимия имот, без да се е произнесъл с нарочен диспозитив и за признаване правото на собственост на ищеца.

Искът за собственост по чл. 108 от ЗС /ревандикационният иск/, какъвто иск съдът е разгледал, е иск на невладеещия собственик срещу владеещия несобственик. Предмет на делото по този иск е правото на собственост на ищеца. Искът съдържа в себе си две искания за правна защита, отправени до съда: искане да бъде установено, че ищецът притежава правото на собственост върху процесния имот и искане да бъде осъден ответникът да му предаде владението върху имота. Тези две искания фигурират в исковата молба, също са възприети и обсъдени в мотивите на съдебния акт. За да бъде решен предявеният с иска по чл. 108 от ЗС гражданскоправен спор, на тези две искания следва да се даде отговор в диспозитива на съдебното решение, тъй като само диспозитивът е източникът на силата на пресъдено нещо на решението. В този смисъл са мотивите към т.18 от Тълкувателно решение № 1 от 04.01.2001г. по тълк.гр.д.№ 1 от 2000г. на ОСГК на ВКС. Ако в хода на делото бъде установено, че ищецът притежава правото на собственост върху процесния имот и ответникът го владее без основание, противопоставимо на собственика, съдът следва да уважи и двете искания: да се произнесе с

установителен диспозитив, признаващ правото на собственост на ищеца и с осъдителен диспозитив, осъждащ ответника да му предаде владението върху спорния имот. Това установяване в мотивите на обжалвания съдебен акт се съдържа, но несъответно на него съдът е постановил некореспондиращ му диспозитив, като не е постановил установителен диспозитив за правото на собственост на ищеца и е осъдил ответниците по иска да върнат на ищеца недвижимия имот (като по иск по чл. 34 от ЗЗД, какъвто иск съдът не е разгледал), но е посочил в диспозитива си и правното основание на чл. 108 от ЗС.

Ето защо въззивният съд приема, че се касае за допусната очевидна фактическа грешка в диспозитива на съдебния акт. В мотивите по т.2А от тълкувателно решение 4/2014 от 14.03.2016г. по тълк.дело № 4/2014г. на ОСГК на ВКС е прието, че когато по предявен иск за собственост съдът е пропуснал да се произнесе с установителен диспозитив за правото на собственост, но в мотивите си е приел, че ищецът е собственик на процесния имот, в решението е допусната очевидна фактическа грешка, която подлежи на поправка по предвидения в чл. 247 от ГПК процесуален ред. В случая очевидната фактическа грешка се свежда не само до липсващата установителна част в диспозитива, но и до неговата осъдителна част. Тя следва да се отстрани преди разглеждане на въззивната жалба и действия за това могат да се предприемат и служебно от съда. Първоинстанционният съд следва да проведе производството по чл. 247 от ГПК и да постанови решение, с което да поправи допусната очевидна фактическа грешка в диспозитива на решението в частта на произнасянето по иска по чл. 108 от ЗС, в съответствие в приетото от него в мотивите, като поправката бъде в смисъл за признаване по отношение на ответниците Ф. Х. Д. и А. А. Д. правото на собственост на ищеца Е. А. А. върху недвижимия имот (с подробно описание) на основание договор за дарение от 13.06.2013г. и осъждане на ответниците Ф. Х. Д. и А. А. Д. да предадат на ищеца Е. А. А. владението на същия имот.

Освен това въззивната жалбата е нередовна по смисъла на чл. 261, т. 2 от ГПК, тъй като е подадена от страна в производството, чрез пълномощник, за когото липсва приложено пълномощно, удостоверяващо представителната му власт. Пълномощно за процесуално представителство във въззивното производство не е представено при подаване на жалбата. На л. 110 от гр.д.№ 334/2021г. по описа на Районен съд – Тервел е приложено пълномощно за адвокат Д. А. с право да осъществява процесуално представителство по делото до окончателното му свършване във всички инстанции, но същото е във вид на копие, като вероятно, въпреки липсата на нарочни данни за това по делото, същото е изпратено по електронен път на електронната поща на съда чрез електронно изявление, доколкото е налице отбелязване върху документа (долу в дясно), че е електронно подписан от Д. П. А.. Разпечатка от самото електронно писмо по делото не е приложена. Съгласно чл. 102з, ал. 1 от ГПК, когато електронните изявления до съда се подават от пълномощник, към изявлението се представя електронен образ на пълномощното, снет по реда на

чл. 360ж от ЗСВ. В този случай съдът дължи да извърши проверка за валидност на положения от адвокат А. електронен подпис. Тази техническа проверка може да бъде извършена само от съда, пред който е направено електронното изявление. Липсват данни за извършването ѝ от Районен съд - Тервел. Следователно приложеното на л. 110 от гр.д.№ 334/2021г. по описа на Районен съд – Тервел незаверено копие на пълномощно за адвокат Д. А. не удостоверява надлежно неговата представителна власт и, тъй като към жалбата пълномощно не е представено, тя е подадена от неупълномощено лице.

При изложеното, първоинстанционният съд не е изпълнил в цялост задълженията си по чл. 262, ал. 1 вр. чл. 261, т. 2 от ГПК. Нередовността на жалбата подлежи на отстраняване чрез провеждане от районния съд на процедурата по чл. 262, ал. 1 от ГПК с даване на указания на въззивника Н. М. А.а в едноседмичен срок да представи писмено пълномощно за адвокат Д. А. за подаване на въззивната жалба и процесуално представителство във въззивното производство, или оригинал или надлежно заверен препис от пълномощното, приложено като копие на л. 110 от първоинстанционното дело, или в същия срок лично писмено да потвърди извършеното процесуално действие по подаване на въззивната жалба от пълномощник без представителна власт. Ако указанието не бъде изпълнено в срок от страната, първоинстанционният съд следва да приложи разпоредбата на чл. 262, ал. 2, т. 2 от ГПК, за която последица трябва да предупреди ответницата по делото с връчване на съобщението за разпореждането, с което се дават указанията.

Предвид горното настоящото производство следва да бъде прекратено, а делото - върнато на Районен съд - Тервел за провеждане на производство по чл. 247 от ГПК и поправяне на допуснатата в диспозитива очевидна фактическа грешка, както и за провеждане на процедурата по чл. 262, ал. 1 от ГПК за отстраняване констатираната нередовност на въззивната жалба. Едва след отстраняване на очевидната фактическа грешка в решението по реда на чл. 247 от ГПК и след привеждане в редовност на въззивната жалба, последната заедно с делото следва да бъде изпратена отново на Окръжен съд – Добрич, на основание чл. 263, ал. 5 от ГПК.

Настоящото определение е необжалваемо, тъй като не е преграждащо развитието на производството.

По изложените съображения, съдът:

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по в.гр.д.№ 15/2023г. по описа на Окръжен съд - Добрич.

ВРЪЩА делото на Районен съд - Тервел за:

1.провеждане на производство по чл. 247 от ГПК и поправяне на допуснатата в диспозитива очевидна фактическа грешка, съобразно

указанията в мотивите на настоящия акт, като погрешно постановения диспозитив за осъждане на Ф. Х. Д. и А. А. Д. да върнат на ищеца Е. А. А. недвижимия имот, да се поправи в съответствие с приетото в мотивите за основателност на предявения иск по чл. 108 от ЗС чрез постановяване на два диспозитива: за признаване по отношение на ответниците Ф. Х. Д. и А. А. Д. правото на собственост на ищеца Е. А. А. върху недвижимия имот (с подробно описание) на основание договор за дарение от 13.06.2013г. и за осъждане на ответниците Ф. Х. Д. и А. А. Д. да предадат на ищеца Е. А. А. владението на същия имот;

2. провеждане на процедурата по чл. 262, ал. 1 от ГПК за отстраняване на констатираната нередовност на въззивната жалба: даване на указания на въззивницата Н. М. А.а в едноседмичен срок: да представи писмено пълномощно за адвокат Д. А. за подаване на въззивната жалба и процесуално представителство във въззивното производство, или да представи оригинал или надлежно заверен препис от пълномощното, приложено като копие на л. 110 от първоинстанционното дело, или лично писмено да потвърди извършеното процесуално действие по подаване на въззивната жалба от пълномощник без представителна власт, съобразно указанията, дадени в мотивната част на настоящото определение.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____